

HOVÁ LETT A CZICZA? (lásd 63. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

„**U**GY-E pompás? Jó szakácsok vagyunk, ugy-e, kedves mama?“ szolt Berti kipirult arczal, mialatt Berta mint házi kisasszony fürgén járt az asztal körül, kiszolgált és közben dicsérte a saját főzte ételt, mondván: „Ugy-e pompás a leves? Hát még a burgonya! Milyen szépen meg van pirítva!“

Anyjok megcsókolta őket s miután a bizony rövid ebédnek vége lett, így szolt:

„Most takarítsatok szépen helyre mindent, mert nekem sietnem kell a varrással, még ma haza kell vinnem; szép idő van, nem sok ilyen kellemes nap lesz már, közel van a tél, nemsokára karácsony és ujév is itt lesz.“

E szavaknál köny toltult szemébe, mert az ujév napja keserű emléket idézett föl. De a gyermekek ezt nem igen vették észre.

„Oh! bárcsak itt volna már a karácsony, mennyire szeretném!“ kiáltott Bertácska. „Fog-e Jézuska hozni valamit? Tavaly hozott, én pedig jól viseltem magamat azóta. No de takarítsunk szépen helyre mindent. — Így, — mindjárt készen leszünk — aztán megyünk „Robinson“-t játszani — Gyere, Berti.“

„Csak vigyázzatok gyermekek! Ne pajkoskodjatok,“ inté őket anyjok.

„Oh dehogy, kedves mama, csak Robinsont fogunk játszani,“ szolt Berta és egy darab korommal igyekezett arczát jól befeketíteni, míg Berti olyképen készült a játékra, hogy egy az ágy alatt levő régi medvebőrt öltött magára. „Én leszek a vadember,“ folytató a kis lány nevetve, „engem fog Robinson megtalálni a pusztaszigeten. — Van az udvarban egy nagy üres hordó, az lesz a barlangunk — majd aztán keresünk vad állatokat, melyeket szelidíteni fogunk.“

„Igen ám, de miféle állatokat találunk?“

„Hát — hát megfogjuk a szomszéd néniék nagy macskáját.“

„Az bizony jó lesz,“ szolt Berti. „Menjünk; csak annak a vén boszorkánymesternek az ablakához ne közeledjünk.“

Nevetgélve és dalolgatva siettek ki az udvarra, kaczagva egymás fölött, mert Berta az ő kormos arczával és Berti a kopott medvebőrben ugyancsak furcsa kis alakok voltak. Hanem hát ők úgy olvasták Robinson Crusoe történetében, hogy Péntek, a vad ember fekete volt, Robinson pedig állatok bőréből csinált magának ruhát s így ezt hiven utána játszották. Berendezték magukat a nagy üres hordóban és szerencsésen megfogták a szomszéd néniék nagy macskáját is játszótársul; Berta levette nyakáról kis vörös kendőjét és a czicza nyakára kötötte. Hanem a cziczának nem nagyon tetszett a

mulatsá
oda vo
terkede
Berta
fölszala
omnan
játosztá

„E
bosszus
vállairó

„É
siránko
mondan
van!“

„U
hozom,
kapaszk
a fára
ezt esz
ágról a
a földő
üzöbe
ban ije
kendő
ide-oda
a fal r
épen a
öreg u
omnan
zöire.

„É
zott B
dömet!
máshoz
cset ka
macská
és kap
nagy z
ablakna

multság, nem szerette, hogy ide-oda vonszolják és addig-addig mesterkedett, míg egyszerre kisiklott Berta kezei közül és villám gyorsan fölszaladt egy közelálló fa ágai közé, onnan tekintve le gunyosan megcsalt játszótársaira.

„Elszökött!“ kiáltott Berti s bosszuságában a medvebőr is leesett vállairól.

„És elvitte az én kendőcskémet,“ siránkozék Berta. „Mit fog mama mondani! Ez az egyetlen kendőcském van!“

„Utána megyek én és visszahozom,“ szolt Berti bátran és neki kapaszkodott, hogy a macska után a fára följusson. De a gonosz czicza ezt csakhamar észrevette s egyik ágról a másikra ugrálva, végül ismét a földön termett; a két gyermek üzőbe vette, s a macska, még jobban ijedezve a nyakán lebegő vörös kendő miatt, hanyatt-homlok rohant ide-oda az udvarban s utóljára egy a fal mellett álló fára, innen pedig épen annak a zöld szemüveges furcsa öreg urnak az ablakára ugrott és onnan biztosságban nézett le üldözőire.

„Én kihivom mamát,“ siránkozott Berta, „vissza kell kapnom kendőmet!“ Berti pedig nem tudván máshoz folyamodni, egy pár kövecset kapott föl és hajigálni kezdé a macskára, mely mérgesen ugrándozott és kapargatta az ablaküveget. Erre nagy zaj támadt a szobában s az ablaknál hirtelen megjelent egy fej,

melytől még a gonosz czicza is úgy megijedt, hogy mérgesen kinyujtá ellene éles karmait, csakhogy persze az üvegen keresztül meg nem karmolhatá.

Ez a fej pedig nem a zöld szemüveges öreg uré volt; nagy, tollas kalap volt e fején, mely roppantul meglepte az alatt bámuló két gyermeket, mert hát — „Caesar“ feje volt.

NEGYEDIK FEJEZET.

Caesar.

Caesar, már legalább ez a mi Caesarunk, nem volt valami római hadvezér, sőt még csak közönséges vitéz katona sem volt; hanem azért mindenesetre nevezetes hős volt, tollas forgós kalappal, két lábon állva, fapuskát és kardot viselve, — mi volt? hát bizony nem egyéb, mint tudós pudli kutya.

Ez volt tehát azon titok, melyre oly kíváncsi volt Berti és Berta. Caesar mint afféle tudós kutya, mindenféle mesterséghez értett és gazdája parancs-szava szerint exercirozott, ugrált, sétált a szobában. Gazdája pedig egy elszegényedett öreg ur volt, ki hajdan szép vagyonnal birt, de most csak szegényesen mint irnok élt s nagy nehezen tudott anynyit megkeresni, hogy magának és kedves kutyájának lakást és ételmet szerezzen.

Ennyit tudtak meg róla a gyermekek később, midőn már megbárátkoztak az öreg ural; mert egy

pár napig tartott még félelmök és csak lassan-lassan kezdték belátni, hogy ha kopasz feje és zöld szemüvege van is valakinek, azért nagyon jó ember lehet; hogy pedig ez a kopasz öreg ur igen jó ember, azt mutatja már az is, hogy Caesart sokszor az ablakhoz hozza a két gyermek multságára.

Berti és Berta gyakran lesték

ezután az udvaron, mikor jelen meg az öreg ur az ablaknál kutyájával, mely gazdája parancsára szépen bókot csapott, pipázott és oly okosan nézett egy szemével (mert szegényke félszemü volt) hogy Berti és Berta meg voltak győződve arról, hogy ez a tudós kutya még egyéb mesteriségekhez is ért. A zöld szemüveges ur pedig látván, mennyire mulattatja

A NAGY HADVEZÉR. (lásd 54. l.)

a gyermekeket az ő kedves uszkárja, mindjárt az ablakhoz hozta, ha őket lenn az udvarban állni látta. Így aztán lassacskán megismerkedtek és megbarátkoztak s egy napon az öreg ur, kikönyökölve az ablakon, azt mondá a két testvérnek:

„Kérjétek meg mamátokat, ereszzen föl titeket hozzám, majd meg-

mutatom nektek, mi mindent tud az én Caesarom.“

Nem kellett ezt nekik kétszer mondani; rögtön szaladtak be és kérték anyjokat, eresztené el őket a zöld szemüveges öreg urhoz, hogy lássák Caesar mesterkedéseit.

„Hát már nem félték tőle?“
szólt anyjok mosolyogva. „Hiszen

minap
mentek,
„O

mit, h
hozzá,
„J

minap azt mondtátok, hogy ha közel mentek, megesz.“

„Oh, az bolondság volt tőlünk,

mama. Hiszen ő nem is olyan csunya — ellenkezőleg igen nyájas, szelid öreg ur és az nem tesz sem-

HYÉNÁK. (lásd 62. l.)

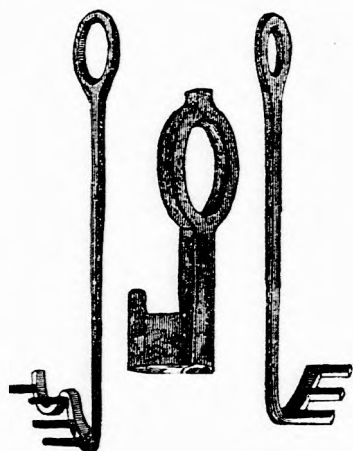
mit, ha nincs is haja. Ereszsen el hozzá, mama!“

„Jól van, gyermekek, elmehettek;

csak vigyázzatok, szépen viseljétek magatokat.“

(Folytatása következik.)

ÓKORI KULCSOK.

„És Dávid házának kulcsait válladra teszem,” olvasta a bibliából egy kis leány és nagyon csodálkozott fölötte. „Már ugyan mit jelenthet ez? Hiszen a kulcsot egyszerűen zsebbe teszszük; miért vállon hordozni?” gondolá.

A mi mostani kulcsainkat persze könnyű zsebben viselni: de hajdanában oly nagy kapukulcsokat használtak, hogy akár embereket is agyon lehetett azokkal ütni. Másfél vagy két láb hosszuk voltak, s a lakatok is természetesen óriási nagyok és oly erősek, hogy biz azokat tolvaj nem egykönnyen törhette föl.

Legnagyobb fontossággal bírtak a városok kapuinak kulcsai; ha a fejedelem megérkezett, vagy ha az ellenség ostrom után megadásra kényszerített egy várost, a hatóságok hódolatuk jeleül bársonyvánkoson elébe vitték és átnyújtották a város kulcsait.

A NAGY HADVEZÉR.

(Képpel a 52. l.)

Jancsi öcsém hatalmas hadvezér és csak az a baja, hogy még nem nőtt meg János-sá, különben bizonyosan legalább is Hunyady Jánossal vetekednék.

Pompás egyenruhája van, bár az igaz, hogy az tulajdonképen csak egy papir csákókból áll; no de kardja aztán annál szebben van kovácsolva — fából és úgy forgatja, mint akármely baka-káplár.

Hát még hadserege! Az ám a szép csapat! Jancsi nem válogat, ő befogad katonának leányokat is és rettenetesen fölfegyverzi őket, — minden katona kap kezébe egy hosszú füzfa-vesszőt. Ezzel aztán végzik a hadi gyakorlatot s a mint Jancsi parancsol: „Vállhoz!” „Tisztelegj!” „Czélozz!” „Tüzet!” úgy tesznek, csakhogy persze egyelőre nem süll e puska.

No de azért bizonyos, hogy e vitéz hadsereg ily jeles vezér vezetése mellett diadalmaskodni fog és rettenetesen lemészárolja az ellenséget — az érett mákfejeket.

JULISKA ÉS A NAGYMAMA.

— Mese —

(Képpel a 61. l.)

Hajdanában nagyon régen, hol volt, hol nem volt egy igen öreg asszony, ki reggeltől estig csak azon törte a fejét, hogyan tudna meggazdagodni. Szinte reszketett az arany után, de akármint fáradozott is, nem tudott akár csak egy darab aranyhoz is jutni, és pedig azért, mert igen rossz asszony volt és szive, hogyan, hogyan nem, de kikökkent a maga helyéről és az öreg asszony mindenben és mindenki iránt szivtelen és kegyetlen volt.

Egy reggel, midőn szobáját öszszetakarítgatá és reggelit akart ma-

gának főzni, hirtelen nagy fájdalmat érzett egyik lábában.

„Jaj! De elzsibbadt a lábam! Le kell ülnöm egy kissé.“

Leült a tűzhely mellé; de csakhamar kezeiben is kezdé érezni a fájdalmat.

„Ejnye, bizony a kezem is elzsibbadt.“

Fölállott, hogy ismét dolgai után lásson, de alig birt járni s nagyon köhögni kezdett.

„Bizonyosan meghültem. Főzők magamnak bodzavirág-theát.“

De a mint a tűzhelyhez lépett és vizet akart tenni a tűz fölé, minden ujjában jelentkezett a fájdalom, úgy hogy kiejté kezéből a bögrét és a víz kifolyt.

„Oh jaj! Mit csináljak, mi lesz belőlem!“ siránkozott az öreg asszony. „Ugy látszik, nagyon beteg vagyok.“

Pedig nem volt beteg, hanem egyszerűen nagyon vén volt már.

Sokáig gondolkozott a fölött, mit csináljon és végre elhatározta, hogy magához veszi meghalt fiának egyik árváját, egy tízéves leánykát, ki most egy rokonnál élt. Rögtön küldött is üzenetet és másnap Juliska, a kis leány csakugyan meg is érkezett.

Alighogy megérkezett és elrakta kevés ruháskáit, az öreg asszony szólt:

„Julis, fogd a seprőt és söpörd ki a szobát, de tisztára ám!“

A kis lány megtette és aztán

jelenté: „Nagymama, kisöpörtem a szobát, tiszta mint a tükör.“

„Jól van; most fogj egy törő ruhát és tisztítsd meg az ablakokat.“

Juliska megtette és aztán jelenté: „Nagymama, megtisztítottam az ablakokat, ragyognak mint a kristály.“

„Jól van, most fogj kőport, vizet és minden edényt moss tisztára.“

Ezt is megtette és mikor készen volt, jelentette és az öreg asszony szólt:

„Most rakj tüzet, menj a kertbe, áss föl burgonyát, tisztítsd meg és főzd meg.“

Juliska megrakta a tüzet, ásott burgonyát, megtisztította, megfőzte és aztán jelentette: „Nagymama, megfőtt a burgonya, porhanyós mint a liszt.“

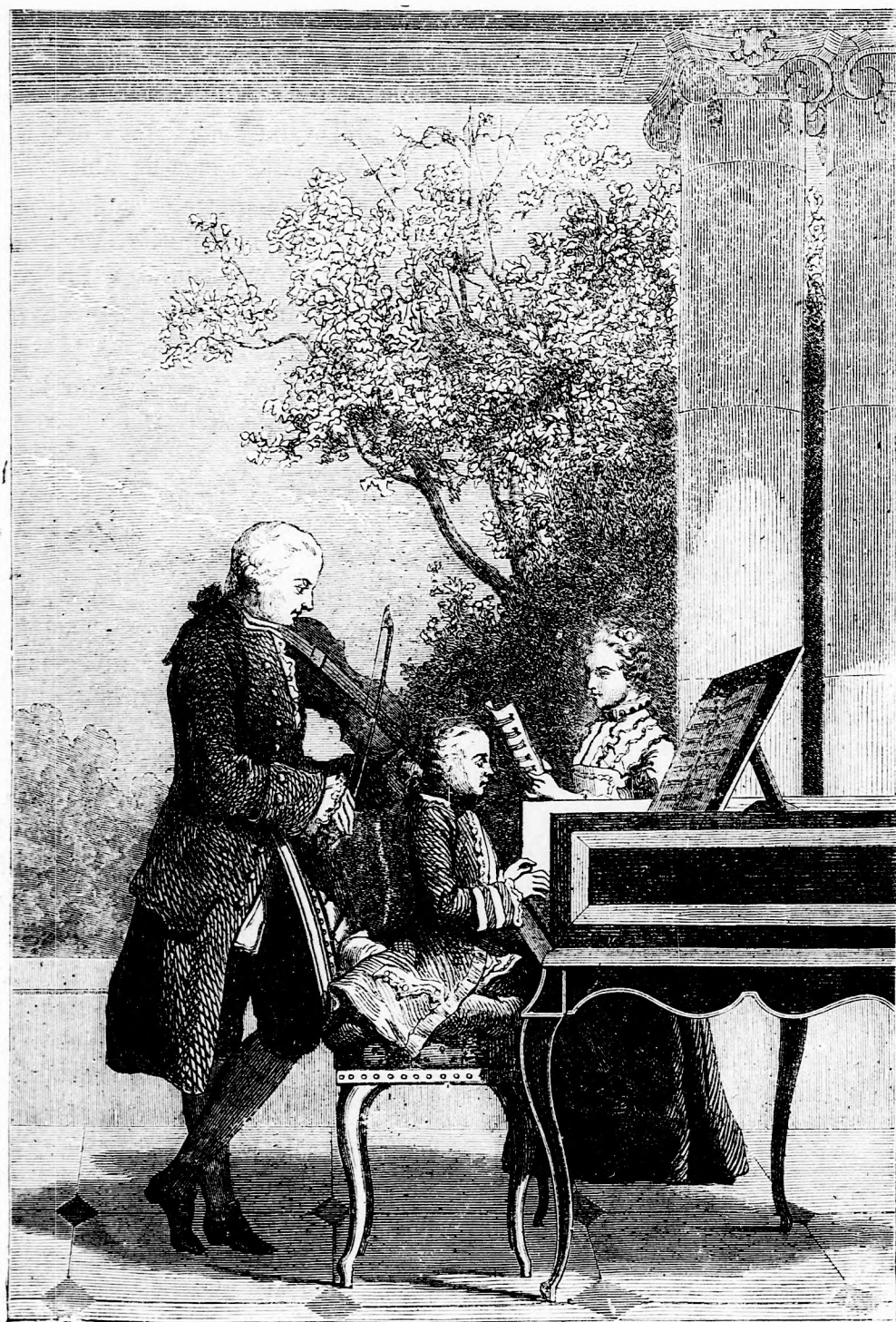
Ekkor a nagymama hozzálátott az ebédhez és jó vajjal megette a burgonyát mind, csupán egyetlen egyet adott Juliskának. Ebéd után pedig újra munkára hajtotta és csak késő este engedte meg, hogy pihenjen.

Másnap reggel, mikor fölébredtek, a ház körül csillogó fehér hó terült el, távolabb pedig sehol sem volt. Ezen nagyon csodálkoztak.

„Ez bizonyosan valami tündér műve,“ szólt az öreg asszony. „Menj ki, Julis, és nézz jól körül, talán még találsz is valamit.“

Julis kiment s nem sokára egy kis könyvvel tért vissza. „Ezt a könyvet leltem, nagymama,“ mondá.

(Folytatás a 42. lapon.)

A CSODAGYERMEK. (kés. 59. 1.)

A DERÉK SZOLIMÁN. (lásd 63. l.)

(Folytatás a 40. laphoz.)

Az öreg asszony rögtön kezébe kapta a könyvet és mohón olvasni kezdte, olvasta egész nap, mialatt Juliska dolgozott; de este haragosan eldobta, mondván, hogy ostoba könyv az, nem lehet abból megtanulni, miként lehet meggazdagodni. Juliska pedig fölvette a könyvet és eltette.

Másnap reggel megint épen úgy láttak csillogó havat a ház körül és Juliska ismét kiment keresgélni; ezuttal pedig egy finom kis tűt hozott. Az öreg asszony ezt is hamar kézbe kapta és varrni kezdett vele és varrt, varrt, varrogatott egész nap; de este ezt is eldobta, mondván, hogy csak olyan tű, mint a többi, nem lehet vele kincset keresni. Juliska pedig egész nap mindig dolgozott és megint csak egyetlen darab kis burgonyát kapott ebédre, úgy hogy szegényke már egészen elgyengült és alig bírt járni is.

Harmadnap megint csak úgy láttak csillogó havat a ház körül s az öreg asszony megint küldte Juliskát keresni, — de Juliska már olyan gyenge volt az éhezéstől, nehéz munkától és rossz bánástól, hogy alig tudott mozdulni és csak lassan ment kifelé. Az öreg asszony mérgesen kiáltott:

„Gyorsabban menj, mert ha fölállok, kikapsz,“ és igyekezett fölállani székéből. De alig tett néhány lépést, elesett és nagy koppanással ütötte fejét a földre. A jószívű Juliska mindjárt ott termett mellette,

ágyra emelte és felejtve a sok bánalmat, gondosan ápolta az öreg asszonyt. Ez pedig sokáig eszmélet nélkül feküdt és mikor ismét magához tért, olyan csodásan érezte magát! Szíve visszazökkent ismét a jó helyre és midőn visszagondolt arra, mily rosszul bánt szegény Juliskával, szemrehányásokat tett önmagának, odahívta a kis leányt, megölelte és megcsókolta.

Juliska pedig azalatt, míg ott ült nagyanyja ágya mellett, elővette azt a kis könyvet, melyet az öreg asszony eldobott és olvasni kezdte. Sok furesa, csodálatos történet volt abban és Juliska egész nap, egész éjjel olvasta és nem tudta abbahagyni. Egyszerre pedig azt olvasta, hogy a ki ezt a könyvet megtalálja, és másnap talál egy finom kis tűt a hóban és ezzel a tűvel varrni kezd szorgalmasan, az nagy kincset kereshet.

Hogy fölugrott Juliska, hogy kereste azt a tűt, melyet az öreg asszony eldobott.

Ott hevert az még mindig az asztalon. Juliska fölkapta s kezdett vele himezni — és a tű magától járt és csodálatos sebességgel a leggyönyörűbb munkát végezte, és pedig egy-két óra alatt annyit, a mennyire a legügyesebb varrónő egy hét alatt sem képes. Mikor egy darab készen volt, Juliska nekibátorodott és bement a szomszéd városba egy-egy vászonkereskedésbe s ott megmutatta; a kereskedő összecsapta kezeit bámul-

tában
és mé
híre
tűje
alig
ezüst
asszo
É
helyé
pénzt
bánto
mosta

A
mult
kevés
midőn
kellet
esett
megin
H
kellet
is sz
ment
türel
sem
Moz
san r
A
lelé:
eljár

tában, drágán megfizette a himzést és még többet kért; csakhamar pedig hirtelen futott a dolognak és Juliska tüje annyi megrendelést kapott, hogy alig győzte, és annyi pénz, arany és ezüst került a házba, hogy az öreg asszony marokszámra szedhette össze.

És mivel ekkor szive már ismét helyén volt, jól használta föl a pénzt, Juliskát egy rossz szóval sem bántotta s azóta boldogul élnek mostanig is, ha meg nem haltak.

A CSODAGYERMEK.

(Képpel az 56. l.)

GYÖRGY urfi tizenkét éves volt s már több év óta tanult zongorázni; szorgalmasan tanult és elég jól játszott is már, de kevés bizalma volt önmaga iránt s midőn valamely nehezebb darabot kellett megtanulnia, mindig kétségbeesett és csak sok biztatás után ült megint a zongorához.

Egyszer egy Mozárt-féle darabot kellett volna betanulnia; igyekezett is szorgalmasan, de mert nehezen ment, megint elvesztette kedvét és türelmét s bosszusan fölkiáltott:

„Nem! ezt már csakugyan soha sem fogom játszani tudni. Ezt maga Mozart is csak megírta, de bizonyosan nem tudta maga sem eljátszani!”

A zongoratanító mosolyogva felel:

„Mozart nem tudta volna ezt eljátszani? Játszotta ő ezt hat éves

korában, azaz éppen fél olyan idős volt, mint ön.”

György urfi hitetlenül nézett a tanítóra.

„Hat éveskorában? Az nem lehet.”

„Pedig úgy volt. Mozart négy éves korában már tudott zongorázni s mikor hat éves volt, atyja már köruttra vitte s a kis fiu hangversenyekben játszott.”

„Bizonyosan valami kis városban, hol nem sokat értenek az effélékhez.”

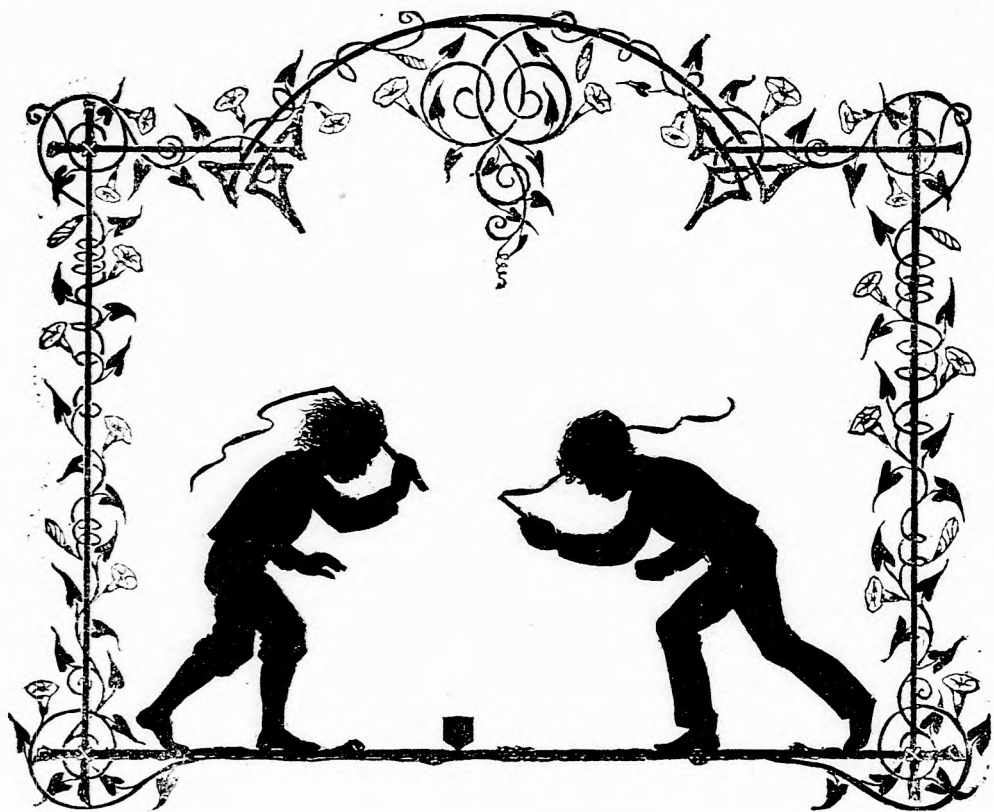
„Dehogy! Bécsbe és Münchenbe vitte és ott játszott a kis fiu a császár, a király és a legnagyobb zeneszerek előtt, játszott és mindnyájan bámulták csodálatos játékát. 1763-ban, hét éves korában Párisba ment s az egész világ bámulta és dicsőséggel és pénzzel megrakodva tért haza.”

„De hiszen ez csoda!” kiáltott Gyuri

„Az igaz, hogy Mozart rendkívüli tehetséggel birt, de hozzájárult ehhez roppant szorgalma és buzgalma is. És mások, ha nem lehetnek is párjai Mozartnak, de szorgalom által sokra vihetik. Csak nem szabad mindjárt belefáradni.”

Gyuri elgondolkozott a hallottak fölött és újból hozzáfogott a nehéz darabhoz; lassan-lassan sikerült, eljátszotta igen csinosan s azontul is, akárhányszor kezdé kedvét és türelmét veszteni, eszébe jutott a hatéves csodagyermek és ujult erővel fogott a tanuláshoz és idővel oly szépen tudott játszani, hogy mindenki örömmel és élvezettel hallgatta.

CSIGA-JÁTÉK.

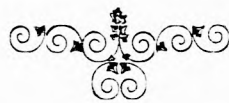

Andor, Béla csigát kapott
 Kis ostorral üzik legott.
 Forogj esiga, csak forogj!
 Morogj esiga, csak morogj!

A tornáczról az udvarra
 Csigát a kis ostor hajtja —
 Forogj esiga, csak forogj!
 Morogj esiga, csak morogj!

Az udvaron el a kuthoz
 A kis esiga kereng, futkos.
 Forogj esiga, csak forogj!
 Morogj esiga, csak morogj!

Föl ne fordulj, el ne ferdülj! —
 S im egyszerre kutba perdül!
 Már most többé nem forog,
 S csak a két fiu morog.

A TEJES-EDÉNY.

A majorból jó kis Maresa
 Kis kezében hozza, tartja
 A fris jó tejet.
 Most nem viszi el a pékhez —
 Ma otthon kalács-sütés lesz,
 S kis Mari siet.

Viszi Maresa a tejecskét
 Áldva érte azt a kecskét
 A melyből fejék.
 Viszi egyre, viszi gyorsan —
 Házikójuk látszik ottan —
 Viszi fris tejét.

Hanem amint egyre viszi:
 Tapasztalja, észre veszi
 Könnyül a veder,
 „Tán hogy vigan czepelgetem
 Bele izmosodott kezem —
 S így fogy a teher!“

Kicsi Maresa ilyet gondol —
 Hanem az aggodalomtól
 Még sem menekül.
 Fogja, nézi tejes vedrét —
 Tán csak nincs mi szegje kedvét?
 S a gyepre leül.

Nézi nézi — váltig nézi
 A szemét is majd kinézi
 De tej — nincs sehol.
 Az edény fenekén lik volt.
 Azon a tejecske kifolyt
 S most végcseppje foly.

„Jaj istenem, uram isten! —
 Hogy a halál nem ér itten —
 Jaj hová legyek!
 Oh, bár évekig is tartson —
 Itt ülök az árokparton
 S haza nem megyek!“

A HYÉNÁK.

(Képpel a 53. l.)

A hyéna a legoescmányabb és legkegyetlenebb ragadozó vad, mely még a sirokat is fölkaparja, hogy a holttesteket fölfalja. A dögpus általában legkedvesebb eledele. De nemcsak falánk, hanem gyáva állat is, mert ha valamely más állatot megtámad és ez védi magát, a hyéna csakhamar megijed és megfuta-

modik. Hazája Közép- és Előázsia, ugyszintén Afrika s itt éjjenként a falvak körül vagy az utazók sátrai közelében lappanganak, lesve a prédára. Legkönnyebb őket nagy tűz gyújtása által távol tartani. Képünk az ugynevezett „csikos hyénát“ mutatja, de vannak pettyezetttek is. Állatseregletekben gyakran láthatni hyénát, mely némileg megszelídítettetni is engedi magát.

HOVÁ LETT A CZICZA ?

(Képpel a czimlapon.)

Van minékünk, van minékünk
Rózsás száju kis cziczánk
A jó öreg czirmos macska
A vén „Kukú“ hagyta ránk.

Alig van még három hetes
Már is módos, nem falánk.
Kedves, nevelt, ügyes, vidám
A mi fehér kis cziczánk.

Nagyon fiatal még, igaz,
De már tudja hogy mi jó.
És tud okosan beszélni:
S beszéde ez, hogy „miau!“

Egykor, akkor, minapában
Csak elvész a kis czicza!
Nem akadtunk sehol rája
S ő meg nem szólt — nem biz a!

Megkerestük a padláson
Kutattuk kamrában is,
De sehol rá nem találtunk —
Hová bútt a kis hamis?

Tűzhely alatt a forgácsot
Megforgattuk mind egyig,
S felpiszkáltuk a fészert is,
Ágyat is, tőtül hegyig.

Csak sehol sincs a mi cziczánk —
Jaj istenem, hova lett?
Jaj, talán a tűzbe égett
Vagy a mély kútba veszett?...

Jaj istenem! — jaj! — de nini!
Tán kis gyermek nyafogott?
Valami nesz, miákolás —
Ott a czicza, ott van, ott!

Ottan guggolt, ott hurukkolt
A nagy topán öbliben.
A bábu is bámult, mondnám:
„Ezt nem láttam sohasem!“

A DERÉK SZOLIMÁN.

(Képpel az 57. l.)

A tó partján ül a gyermek
Gyöngyvirágot szedeget —
S amint a víz fölé hajol,
Igy szól: „Látom képemet!“

Édes gyermek ne hajolgass
A csalóka víz fölé,
Ne tegingess a csacsogó,
Játszi hullámok közé!

Ah, de késő már az intés!
Egyet hajlik és — óh ég! —
A gondatlan kis teremtés
A habok közé bukék.

S tiszta, hullámzó ölébe
Kapja be a tó legott.
Fehér fodros kis ruhája
A vizen uszkál amott

Óh nagy Isten, én teremtőm!
Óh mi szörnyű, nagy veszély!
Nincs mentő kar közelében?
Vége hát? Nincsen segély!?

Hát ily korán, ilyen ifjan
Haljon meg e kis leány?
Sötét sirba temessék el
Életének hajnalán?

Hah, ott vágat jó Szolimán,
Tónak száguld a hű eb
A legnemesb ló futása
Ő nála nem sebesebb.

Oda szökken, vízbe ugrik,
És eléri izibe —
Megragadja erős szájjal
S a partra uszik vele.

JULISKA. (lásd 54. 1.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡